

osi voznega ogrodja. Ko je na ta način motor docela gotov, pa pritrdimo vse skupaj, kakor smo že zgoraj povedali, na ven štrleči prednji del trupa.

Sedaj lahko prevlečemo ogrodje s tenkim pergamentnim papirjem. To napravimo na isti način, kakor delamo pri papirnatih zmajih. Najprej izrežemo papir v določeno obliko, položimo nanj ogrodje in upognemo papir ob robovih, na okroglih mestih pa napravimo ureze, da se papir povsod lepo prilega. Nato namaže-

mo notranje robe papirja z vročim klejem in jih pritisnemo skupaj. Na isti način prevlečemo tudi rep letala.

Letalo je gotovo in lahko ga kar preizkusimo. Postavimo ga na mizo, zavrtimo propeler tolikokrat okoli njegove osi, kolikokrat gre in ga naenkrat spustimo. Če smo pri delu pazili na to, da je lahek in da je teža razdeljena na obe krili enako, bomo doživeli, da bo letalo steklo po mizni ploskvi in letelo še nekaj metrov naprej po zraku.

Vinko Bitenc

Ugrabljeni kraljevič (Pravljica)

Več dni je minulo, odkar je bil princ don Fernando ujetnik morskih roparjev. A rešitve ni bilo od nikoder.

Ni bilo ure, da bi se z bolestjo ne spominjal svojega očeta, svojega doma. In tedaj se je tudi vedno spomnil na opico Diki.

Princ je v svoji deški domišljiji slutil, da se očetova ladja »Abduraman« po srečanju z morskimi roparji na morju ni vrnila v Valencijo, ampak se je gotovo zasidrala v kaki luki na otokih, odkoder bodo oboroženi vojaki skušali najti skrivališče morskih roparjev.

V svoji otroški priprostosti si je princ tolmačil nenaden odhod poglavarja Esmeralda tako, da se ta bržkone pogaja v pristanišču s kapitanom »Abduramana« za izročitev princa proti bogati odkupnini.

Kapitan seveda noče pristati, Esmeraldo noče popustiti in tako se pogajanje zavlačuje. Nekega dne pa bo prišel poglavar Esmeraldo, prinesel bo vest, da je on, princ iz Tole-da, prost in lahko takoj odide. Toda on ne bo zapustil svojih prijateljev, Tončka in Francke, preprosil bo po-

glavarja, da bo dovolil tudi njima oditi. Njegov oče, da ga bo sijajno poplačal za to, — to jamči on, princ, s svojo častjo!

Ta svoja razmišljanja je razkladal princ Tončku in Francki, ko so sedeli na travi v senci košatih koštanjev.

Stara Sabina jim je dovolila, da so včasih smeli nekoliko na sonce. Toda izpustila jih ni izpred oči, dasi je vedela, da bi bil beg skoro nemogoč, kajti morski roparji so bili neprestano na straži pred morebitnimi nepoklicanimi gosti, ki bi se držnili napasti roparsko naselbino.

Odkar je bil princ Esmeraldo ujetnik, je postala Sabina krotkejša. Ni si upala več pretepati Tončka in Francke, ker je videla, kako dober in ljubezniv je princ napram njima.

Pred princem pa je kazala zvita Sabina veliko spoštovanje, ker je vedela, kako sijajno odkupnino bo ponudil za princa mavriški knez.

Tonček, dasi šele štirinajstleten, je bil za svoja leta močan, prava gorenjska korenina. Če je starka včasih grdo ravnala z njim in njegovo sestrico, se ji je postavil po robu.

Nekega popoldneva so zopet vsi trije sedeli na zeleni trati pod senčnimi drevesi. Na temnomodrem nebu ni bilo niti enega oblačka. Sonce je plamtelo kakor velika zlata luč.

Ženske so sušile perilo, razcapani otroci pa so kričali in se podili po travi. Moških ni bilo doma. Odšli so bili na obalo oprezovat, kdaj bo priplula mimo otokov kaka ladja, da bi jo napadli.

Tonček je prejšnjega dne prisluškoval pogovoru med Sabino in nekim morskim roparjem.

Iz tega pogovora je zvedel, da nameravajo morski roparji danes zvečer na vzhodni strani obale napasti veliko trgovsko ladjo iz Barcelone. Ta ladja da se bo vračala iz Afrike mimo tega otočja in bo natovorjena z velikansko zalogo najrazličnejšega blaga. Vse to da so roparji zvedeli po svojih ogleduhih.

»Kakor nalašč,« si je mislil Tonček, ki je že nekaj dni koval skrivnostni načrt za beg, a ga doslej še ni razodel ne sestrici, ne princu.

A danes se je odločil, da svoj načrt izvede za vsako ceno.

»Fernando,« je dejal princu, ki je ves zamišljen z bledim, shujšanim obrazom, strmел na morje, »ali res misliš, da te bo Esmeraldo osvobodil in te vrnil očetu?«

»Trdno sem prepričan o tem, kajti poglavarju morskih roparjev je denar vse na svetu.«

»Saj ravno zato je Esmeraldu vseeno, komu te proda. Iz maščevalnosti te bo mogoče nalašč ponudil trgovcu s sužnji, kakor mene in sestrico.«

Na te besede mladega modrijana princ ni ničesar odgovoril, samo glo-

boko je vzdihnil. Tonček se je ozrl naokoli, sklonil se k princu in dejal:

»Edina naša rešitev je, da zbežimo odtod.«

Princ je Tončka hlastno zgrabil za roko.

»Zbežimo? Kam?!«

V teh dveh besedah je bilo toliko prikritega veselja, kakor da bi bil princ že zdavnaj Tončkovih misli, le da teh misli glasno ni izrekel.

Francka ni razumela, za kaj gre.

»Kaj si rekel, Tonček?«

»Nocoj bomo pobegnili,« ji je pojasnil Tonček v slovenskem jeziku.

»Jezus Marija, če nas zasačijo,« je zaskrbelo Francko.

V duhu je že videla, kako žvižga Sabinin korobač po njenem hrbtu.

Tonček se je spet ozrl okrog sebe. Nihče se ni brigal zanje; Sabina je sedela pred votlino, zamaknjena v svoje večno krpanje cunj.

»Jaz sem si naš beg takole zamislil,« je pričel Tonček. »Nocoj bo noč temna, ker luna vzide šele proti jutru. Morskih roparjev ne bo doma, to vem zagotovo iz pogovora

med Sabino in nekim roparjem. Nudi se nam torej ugodna prilika. Skozi kuhinjo seveda ne bomo mogli, ker leži Sabina ob vratih počez in bi morali stopati čeznjo. Treba bo splezati skozi okno. Ko bomo zunaj, pa hitro po stezi navzdol k morju. V skriti morski zaseki je vedno nekaj čolnov priklenjenih, najbrže tudi kaka mala jadrnica. In ta nas popelje preko zelene morske ravni — v svobodo!»

Kakor zamaknjen je poslušal princ pripovedovanje Tončkovo. Zdelo se mu je, da posluša prelesto bajko o hrepenenju in sreči.

Francka pa ni razumela vseh besed učenega bratca; pač pa je iz njegovega obraza in iz kretenj rok uganila smisel pripovedovanja. Tonček se je namreč silno trudil in se lovil za izrazi v španskem jeziku; kar ni mogel dopovedati z besedami, je pokazal in tolmačil z rokami.

Princ je od tega trenutka dalje imel Tončka za svojega rešitelja. Neizmerno veselje mu je sijalo v temnih, od hrepenenja in joka bolnih očeh. Vroče je objel in poljubil svojega pogumnega prijatelja. Francka pa je pokazala svojo žensko bistrovidnost v tem, da jo je zaskrbelo, kaj bodo med vožnjo po morju jedli.

»Nič ne skrbi,« je dejal Tonček. »Sem že v teh dneh nanosil nekaj pomaranč in smokev pod posteljno vzglavje; imeli bomo dovolj.«

»Pa še nekaj, Tonček, kako boš pa odpel verige, ko praviš, da so čolni priklenjeni z verigami ob skalah?«

»Bodi brez skrbi, Francka! Midva s princem bova že sama opravila to delo.«

In tako so se še dolgo pogovarjali mladi ujetniki med seboj in kovali načrte o begu. Sonce se je že bližalo zatonu.

Otroci so se podili za pisanimi metulji, plezali na drevesa in počenjali vsakovrstne neumnosti. Ženske so zgibale posušeno, razcefrano perilo. Ena izmed njih je pela s hripavim glasom neko popevko v arabsem jeziku.

Sabina ni več krpala pred votlino svojih cunj, ker je bila zadremala.

»Naša stara čarovnica pa dremlje,« je veselo pripomnil Tonček, ko je zagledal dremajočo Sabino, kako je opletala z glavo zdaj na desno, zdaj na levo, sklonila se naprej in vrgla glavo spet nazaj.

»Oh, zakaj se ne zvrne v prepad!« Šaljive besede Tončkove so vzbudile veselost. Princ se je od srca nasmejal, kakor že dolgo ne, Francka in Tonček pa sta mu pomagala.

Nenadoma se je Sabina predramila, začudeno je pogledala po zeleni trati. Pogled ji je takoj obvisel na njenih treh varovancih. Glasno je zakričala nad njimi:

»Hola! Vsi trije notri! Ste se menda že naležali, kaj? Santa Maria, kakšni lenuhi!« je mrmrala sama med seboj, pobirala cunje, ki so ji bile zdrknile z naročja, se počasi vzdignila s klopi in drsala v votlino. Na pragu se je še enkrat ozrla nazaj, hoteč se prepričati, če so »lenuhi« izpolnili njen ukaz.

Princ, Tonček in Francka so se s počasnimi koraki bližali temnim votlinam.

»Če Bog da, se odpravljamo danes zadnjikrat v ta nesrečni brlog,« se je samozavestno oglasil Tonček.

(Dalje prihodnjič.)